स्वच्छ र स्वतन्त्र पत्रकारिताको प्रतिक

नव जनचेतना

NAWA JANACHETANA NATIONAL DAILY राष्ट्रिय दैनिक

गुरुप्रसाद मैनालीको चर्चित कथा "परालको आगो"मा आधारित सोही नामको फिल्म शुक्रबारदेखि प्रदर्शन तयारीमा छ । लक्ष्मण सुनार निर्देशित फिल्ममा प्रकाश सपुतले "चामे" र सुहाना थापाले "गौंथली" पात्रको भूमिका निर्वाह गरेका छन् । पहिलेदेखि पढ्दै आएको कथामाथिको फिल्ममा अभिनय गर्दा यी दुई कलाकारले उत्साह समेत ब्यक्त गरे । दुई जना कलाकारले पात्र, आयाम, अभिनय अनुभवसहितका पक्षमा कुराकानी गरेका छन् ।

आजको विचार...

संकट... (दुई पेजमा)

श्रीप्रसाद देवकोटा

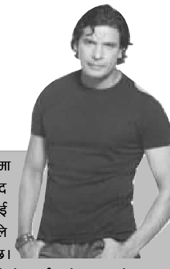

२७ चैतदेखि प्रदर्शनमा आएको फिल्म "राम नाम सत्य" ले बक्सअफिसमा सोमबारसम्म ३ करोड २० लाख रुपैयाँ ग्रस कलेक्सन गरेको वितरक गोविन्द शाहीले बताएका छन्। शनिबारसम्म विकास बोर्डको आँकडामा फिल्मको कमाई करिब २ करोड ७८ लाख थियो। तर, केही हलको आँकडा बोर्डमा नजोडिने भएकाले पनि वितरकको हिसाबमा भने व्यापार केही माथि भएको वितरक शाहीको भनाई छ। यो फिल्मले अमेरिकाबाहेक विदेशी बजारबाट ७० लाख रुपैयाँ आम्दानी गरिसकेको निर्माता उपेन्द्र शाहीले बताए।

❐ वर्ष ३१ ❐ अंक २६४ ❐ २०८३ बैशाख १० गते बिहीबार 23 April 2026, Thursday ❐ पृष्ठ संख्या ४ मूल्य रु ५/-

सञ्चार क्षेत्रको बजेट कार्यान्वयन गर्न लुम्बिनी प्रदेश सरकारको ध्यानाकर्षण

मुख्यमन्त्री आचार्य भन्छन् –"संघीय सरकारको परिपत्रले हामीलाई कुनै अवरोध गर्दैन"

रासस

लुम्बिनी, वैशाख ९/लुम्बिनी प्रदेशका मुख्यमन्त्री चेतनारायण आचार्यले प्रदेश सरकारको सञ्चार क्षेत्र र वार्षिक कार्यक्रम तथा बजेट कार्यान्वयनमा संघीय सरकारको पछिल्लो परिपत्रले कुनै अवरोध नगर्ने स्पष्ट पारेका छन् ।

नेपाल पत्रकार महासंघ लुम्बिनी प्रदेश समितिसँग बुधबार भएको छलफलमा मुख्यमन्त्री आचार्यले प्रदेश सरकार आफ्नै सञ्चार नीति, कार्यक्रम र प्राथमिकताका आधारमा अघि बढ्ने बताएका हुन् । उनले स्वीकृत वार्षिक कार्यक्रम प्रभावकारी रूपमा कार्यान्वयन गर्न सम्बद्ध निकायलाई निर्देशन दिइसकेको पनि जानकारी दिए । मुख्यमन्त्री आचार्यले प्रदेश सरकार सञ्चारमैत्री रहेको उल्लेख गर्दै लोकतन्त्र सुदृढ बनाउन सञ्चार क्षेत्रको भूमिका महत्वपूर्ण हुने बताए । निरंकुश शासनविरुद्धका

आन्दोलनमा मिडियाले नेतृत्वदायी भूमिका खेलेको स्मरण गर्दै उनले लुम्बिनी प्रदेशले बजेट निर्माणका क्रममा सञ्चार क्षेत्रलाई प्राथमिकतामा राखेको बताए । कार्यक्रममा आन्तरिक मामिला तथा कानुनमन्त्री आदेशकुमार अग्रवाल, प्रमुख सचिव कृष्णप्रसाद काप्री लगायतले पनि आफ्नो धारणा राखेका थिए । छलफलमा सहभागी नेपाल पत्रकार महासै लुम्बिनी प्रदेश समितिका अध्यक्ष शुक्रऋषि चौलागाईंले निजी सञ्चारमाध्यमलाई सरकारी विज्ञापन रोक्ने निर्णय तथा परिपत्र तत्काल फिर्ता लिन माग गरे । महासंघकोतर्फबाट प्रदेश सरकारलाई बुझाइएको ज्ञापनपत्रमा सरकारको उक्त निर्णय संविधान, कानुन, अन्तर्राष्ट्रिय मूल्यमान्यता तथा प्रेस स्वतन्त्रताको मर्मविपरीत रहेको उल्लेख गरिएको छ ।-बाँकी अन्तिम पेजमा...

संक्षिप्त समाचार

युद्धविराम लम्बिँदा तनाव यथावत्

(रासस/एएफपी)

वासिङ्टन, वैशाख ९/इरानसँगको बढ्दो तनावलाई वार्तामार्फत समाधानतर्फ लैजान अमेरिकी राष्ट्रपति डोनाल्ड ट्रम्पले युद्धविरामको म्याद अनिश्चितकालका लागि थप गरे पनि मैदानको अवस्था भने अझै अनिश्चित र दबाबपूर्ण देखिएको छ । शान्ति प्रयासलाई समय दिन गरिएको यो निर्णयसँगै कूटनीतिक पहल र सैन्य दबाब सँगसँगै अघि बढाइएको सङ्कत देखिएको छ । अमेरिकी पक्षले पाकिस्तानको मध्यस्थतामा अघि बढिरहेको वार्तालाई थप अवसर दिनुपर्ने आवश्यकता औँल्याउँदै युद्धविरामको समयसीमा पछाडि सारिएको जनाएको छ । ट्रम्पले इरानको नेतृत्वलाई प्रस्ताव तयार गर्न समय दिनुपर्ने उल्लेख गर्दै दुई हप्ताको म्याद सकिन लाग्दा त्यसलाई अनिश्चितकालसम्म विस्तार गरिएको बताएका छन् । यद्यपि, उहाँले इरानी बन्दरगाहहरूमाथि अमेरिकी नाकाबन्दी भने यथावत् राखिने स्पष्ट पार्नुभएको छ, जुन वार्ताको प्रमुख विवादित विषय बनेको छ । सामाजिक सञ्जालमार्फत सार्वजनिक धारणा राख्दै ट्रम्पले इरानले होर्मुज जल डमरूमध्य खुला राख्न खोजेको आरोप लगाए । यस जल डमरूमध्यलाई खुला राख्दा इरानलाई दैनिक करिब ५० करोड डलर आम्दानी हुने दाबी उनले गरे ।

गृहमन्त्री सुधन गुरुङले दिए राजीनामा

काठमाडौं, वैशाख ९/गृहमन्त्री सुधन गुरुङले पदबाट राजीनामा दिएका छन् । विवादित व्यवसायीसँग विभिन्न शेयर कारोबारमा मुछिएको आरोप लागेका गृहमन्त्री गुरुङले प्रधानमन्त्री बालेन्द्र शाह (बालेन) लाई राजीनामा बुझाएका हुन् ।

उनले पार्टी सभापति रवि लामिछानेसँगको छलफलपछि प्रधानमन्त्रीलाई राजीनामा बुझाएका हुन् । गृहमन्त्री गुरुङले सामाजिक सञ्जालमार्फत पदबाट राजीनामा दिएको जानकारी गराएका हुन् । उनले बुधबार राजीनामाको घोषणा गर्दै सामाजिक सञ्जालमा लेखेका छन्, "मसँग सम्बन्धित विषयमा निष्पक्ष छानबिन होस् र पदमा रहँदा 'स्वार्थको द्वन्द्व' नदेखियोस् र त्यसमा कुनै असर नपरोस् भन्ने उद्देश्यले मैले आजकै मितिदेखि लागू हुने गरी गृहमन्त्री पदबाट राजीनामा दिएको छु ।" पछिल्ला दिनहरूमा नागरिक स्तरबाट आफ्नो शेयरलगायत विषयमा उठेका प्रश्न, टिप्पणी र जनचासोलाई गम्भीर रूपमा लिएको उनले जनाएका छन् । गुरुङ गत चैत १३ गते गृहमन्त्रीमा नियुक्त भएका थिए । उनले भनेका छन्, "मैले आफ्नो तर्फबाट नैतिक जिम्मेवारी निर्वाह गरेको छु । अब मेरो अपिल छ, प्रिय सञ्चारकर्मी मित्रहरू, आम नेपाली दाजुभाइ, दिदीबहिनी र युवाहरू, यदि हामी साँच्चै परिवर्तन चाहन्छौँ भने सत्य, इमानदारी र आत्मशुद्धिको बाटोमा सबै उभिनैपर्छ ।"

गीता पाण्डे मृत्यु प्रकरण : पाँच जना प्रहरीको नियन्त्रणमा

बुटवल, वैशाख ९/पाल्पाको बगनासकाली गाउँपालिका-२ पाल्पा स्थायी घर भएकी गीता पाण्डे मृत्यु प्रकरणमा आरोपित दुई चिकित्सकसहित पाँच जनालाई प्रहरीले नियन्त्रणमा लिएको छ । प्रमुख आरोपितको रुपमा रहेका खत्री नर्सिङ होम बुटवल इटाभट्टीका सञ्चालक समेत रहेका डा. डिबी खत्री र इन्दु लेखा स्वास्थ्य क्लिनिकका चिकित्सक डा.सतिष रुपाखेतीलाई प्रहरीले मंगलबार साँझ नियन्त्रणमा लिएको हो ।

यसअघि तीन जनालाई प्रहरीले पक्राउ परिसकेको छ । प्रहरीले इन्दुलेखाका सञ्चालक खगेन्द्रप्रसाद पाण्डेय, सन्ध्या बस्नेत र जोनल फार्मेसीका निलम घर्तीमगरलाई पक्राउ गरेर अनुसन्धान थालेको इलाका प्रहरी कार्यालय बुटवलका प्रमुख एवं प्रहरी नायव उपरीक्षक निशान्त श्रीवास्तले जानकारी दिए । मेडिकलहरुको लापरवाहीले पाण्डेको मृत्यु भएको पारिवारिक स्रोतले जनाएको छ । १२

हप्ताको बच्चा पेटमा अस्वस्थ भएको भन्दै गर्भपतनको लागि बुटवलमा पुगेकी उनको ३ वटा क्लिनिकमा उपचार गर्दा गर्दै मृत्यु भएको जनाइएको छ । पाण्डे बैशाख ५ गते आफ्ना श्रीमान् सहित बुटवल गएकी थिइन् । उनी सुरुवाती चरणमा खत्री नर्सिङ्गहोम (मेडिकल) हल ईट्टाभट्टीमा उपचारको लागि गएकी थिईन् । त्यहाँ गर्भपतन गराउनको लागि स्वास्थ्यकर्मीले औषधी चलाएका थिए । त्यसपछि त्यहाँ गर्भपत हुने सम्भावना नभएपछि उनलाई बुटवल हस्पिटल लाइनमा रहेको जोनल फार्मेसी (क्लिनिक) मा लगिएको थियो । त्यहाँ पनि उनको उपचार सम्भव नभएपछि सोही स्थानमा रहेको ईन्दुलेखा क्लिनिकमा लगिएको थियो । त्यहाँ पनि उनको औषधी चलाएर गर्भपतन गराउने प्रयास गरिएको पाइएको छ । उनको स्वास्थ्य अवस्थामा गम्भीर समस्या आएपछि अन्तिममा लुम्बिनी सिटी अस्पतालमा लगिएको थियो । अस्पतालमा लगिएकोमा उनको मृत्यु भएको जनाइएको छ ।

पा.जि.हु.द.नं. ०५१/०५२ पा.जि.प्र.का.द.नं. १९/०५१/०५२
जनचेतना

सम्पादकीय

पुस्तक र प्रतिलिपि अधिकार दिवसको सन्दर्भ

हरेक वर्ष अप्रिल २३ को दिनलाई "विश्व पुस्तक तथा प्रतिलिपि अधिकार दिवस" का रूपमा मनाउने गरिएको छ । यस वर्षको दिवस आज मनाइँदै छ । 'प्रतिलिपि अधिकार' बौद्धिक सम्पत्ति अधिकारको एक मुख्य शाखाका रूपमा विश्व व्यापार संगठनले पनि मान्यता दिँदै ट्रिप्स एग्रिमेन्टअन्तर्गत समेटेको छ । नेपालमा प्रतिलपि अधिकार रजिस्ट्रारको कार्यालय स्थापना भएको धेरै भएको छैन । तापनि थोरै समयमा नै यस कार्यालयले गति लिने क्रममा यो दिवस मनाउने सत्प्रयासलाई स्रष्टाको प्रतिलिपि अधिकारलाई नेपालमा पनि ठोसरूपमा सुरक्षित गर्ने शुभ संकेतका रूपमा लिन सकिन्छ । अप्रिल २३ तारिखसँग पुस्तकको सम्बन्ध गाँस्ने काम काटालोनियाका पुस्तक बिक्रेताहरुले सन् १९२३ मा गरेका थिए । यसको उद्देश्य थियो– समकालीन लेखक/सर्जकलाई सम्मानित गर्नु। अप्रिल २३ का दिनमा सेरभान्टेजको जन्म र देहावसान भएको थियो र सो दिनलाई नै आधार मानेर उनको सम्मानका खातिर यो दिवस मनाइएको थियो ।

आज पुस्तक लेख्नेहरुको उत्सव तथा पुस्तक पढ्नेहरुको उत्सवको दिन पनि हो । विश्व पुस्तक दिवस कार्यक्रमको अपनत्व युनेस्कोले लिँदै आएको छ । विशेष गरी युवा पुस्तामा पढ्ने बानीको विकास गर्न पुस्तक दिवस मनाउन लागिएको हो । लेखन तथा प्रकाशन क्षेत्रमा प्रतिलिपि अधिकार ठूलो मुद्दा भएकाले आजको दिनलाई विश्व पुस्तक दिवस तथा प्रतिलिपि अधिकार दिवसका रुपमा लिइएको हो । नेपालमा पनि पछिल्ला केही वर्ष यता विभिन्न कार्यक्रम गरेर पुस्तक दिवस मनाइने गरिन्छ । पुस्तक दिवसकै अवसर पारेर साथीसंगीबीच पुस्तक उपहार दिने चलन पनि नेपालमा बढ्दै गएको छ । यो आफैमा राम्रो पक्ष हो । सञ्चार क्षेत्रको फैलावट बढेसँगै लेखनका बारेमा हुने विभिन्न चर्चा परिचर्चा र बौद्धिक फोरमहरुले समेत पुस्तक पारखीलाई पुस्तकप्रति आकर्षित गर्ने गरेका छन् । नेपालमा दिनहुँ नयाँ नयाँ पुस्तक छापिनै रहेका हुन्छन् । तर तीनको गुणस्तर कम र लक्षित वर्ग स्पष्ट नभएका कारण पनि ती बहसमा अटाउँदैन । लेखकले नाम कमाउन मात्र लेख्ने प्रवृति पछिल्लो समय बढेको छ । गुणस्तरीय लेखनीमा जोड दिन पाठक र बौद्धिक वर्गले लेखकलाई दबाव दिन सक्ने समय पनि हो आज । त्यसैले दिवसलाई दिवसकै रुपमा मनाउने भन्दा पनि गहन अध्ययन र हरेक दिनका बहस र विचारहरुले महत्व राख्न सके दिवस मनाउनुले सार्थकता प्राप्त गर्दछ ।

Opinion @ Social Network

जसरि हेर्छौं त्यस्तै देख्छौ
कुरा अनुहार र पहिरन होइन सोचको हो ।
(सुमन क्षेत्रीको फेसबुक स्टाटसबाट www.facebook.com/Suman.Chettri)

यो स्तम्भमा सामाजिक संजालमा पोष्ट गरिएका धारणाहरु राख्नेछौं । यसका लागि हाम्रो फेसबुक पेज www.facebook.com/shittalpati मा लगअन गर्न सक्नुहुनेछ ।

नवजनचेतना दैनिकको रुपमा तपाईसामु आईरहेको छ । यो पत्रिका अझ स्तरीय अनि पठनीय बनाउनको लागि तपाईहरुको अमूल्य सुझावहरुको हामीलाई अत्यन्तै जरुरी छ । पाठकवृन्द तपाईका सुझावहरु दिई हामीलाई सहयोग गर्नुहुन हामी अनुरोध गर्दछौं ।

नवजनचेतना दैनिक
भगवतीटोल तानसेन, पाल्पा

संकट अवसर कि चुनौती

श्रीप्रसाद देवकोटा

शिक्षा, प्रशासन र सामाजिक नीतिमा एकता र समावेशीकरण मुख्य मुद्दा बन्यो। यसैकारण आज रुवाण्डा अफ्रिकाको तीव्र आर्थिक वृद्धि गर्ने राष्ट्रमध्ये एक बनेको छ । अर्कोतर्फ, सोमालिया जस्ता देशहरूले राज्य संरचना कमजोर हुँदा संकटलाई नियन्त्रण गर्न सकेनन् । राज्य विघटन, आन्तरिक द्वन्द्व र संस्थागत अस्थिरताले दीर्घकालीन संकट सिर्जना गर्‍यो । यसको अर्थ संकट आफैं निर्णायक कारक होइनह राज्यको क्षमता र सामाजिक समावेशीकरण मुख्य हो । उनीहरूका अनुसार संकटले निर्णायक मोड/मोड बिन्दु (क्रिटिकल जङ्चर) सिर्जना गर्छ, जहाँ पुराना शक्ति संरचनाहरू कमजोर हुन्छन् र नयाँ व्यवस्था स्थापना गर्न अवसर खुल्छ । तर उक्त अवसरहरू उपयोग र प्रयोग गर्ने क्षमता सबै देशको समान हुँदैन ।

संकट आफैं परिवर्तन होइन, परिवर्तनको अवसर मात्र हो । संकट न त पूर्ण रूपमा विनाशकारी हुन्छ, न निर्माणकारी । संकट प्राकृतिक वा आकस्मिक घटना होइन, बरु राज्य संरचना, संस्थागत क्षमता र सामाजिक सम्बन्धहरू कसरी बनेका छन् भन्ने कुराको परिणाम हो । युद्ध, राजनीतिक अस्थिरता, आर्थिक संकट, प्राकृतिक विपत्ति र सामाजिक विभाजनले धेरै मुलुक विभाजित भए । ठूलो सामाजिक तथा आर्थिक संकटको सामना गरे । तर त्यही संकट राष्ट्र निर्माणको आधार बन्यो । विभिन्न अन्तर्राष्ट्रिय शोध लेख, विकास अध्ययन र ऐतिहासिक उदाहरणले संकट आफैंले कुनै देश बनाउँदैनह बरु संकटलाई व्यवस्थापन गर्ने क्षमता, संस्थागत संरचना र राजनीतिक नेतृत्वले नै राष्ट्रको भविष्य निर्धारण गर्छ भन्ने निष्कर्ष निकालेका छन् । संकट विनाशको घटना होइनह बरु राज्य, अर्थतन्त्र र समाजको पुनर्संरचना गर्ने ऐतिहासिक मोड पनि हो। धेरै मुलुक युद्ध, आर्थिक पतन, राजनीतिक अस्थिरता वा सामाजिक विघटन जस्ता गम्भीर संकटबाट गुज्रिएर आज विश्वका सबल, स्थिर र समृद्ध राष्ट्रका रूपमा स्थापित भएका छन् । तर सबै देश संकटपछि सफल हुँदैनन् । केही देशहरू पतन हुन्छन्, केही सुधारिन्छन्, र केही रूपान्तरण भएर शक्तिशाली बन्छन्। यही भिन्नताको अध्ययन नै विकास-अर्थशास्त्र र राजनीतिक समाजशास्त्रको प्रमुख विषय हो । दोस्रो विश्वयुद्धपछिको जापान र जर्मनी यसका उत्कृष्ट उदाहरण हुन्। युद्धले दुवै देशलाई लगभग पूर्ण रूपमा ध्वस्त बनाएको थियो ।

उद्योग, पूर्वाधार र प्रशासनिक प्रणाली सबै भत्किएका थिए । तर केही दशकभित्रै यी देशहरूले अद्भुत आर्थिक पुनरुत्थान गरे। जर्मनीको भिट्र्सशाट्स-वुन्डर (आर्थिक चमत्कार)र जापानको तीव्र औद्योगिक विकास केवल आर्थिक सहयोगको परिणाम थिएनह यो संस्थागत सुधार, राजनीतिक स्थिरता र शिक्षा तथा उत्पादन प्रणालीमा गरिएको गहिरो लगानीको परिणाम थियो । यही कारणले ती देशहरू आज विश्वका सबैभन्दा विकसित अर्थतन्त्रमध्ये पर्छन् । रुवाण्डा, सन् १९९४ को भयावह नरसंहारपछि पूर्ण रूपमा क्षत-विक्षत अवस्थामा पुग्यो । तर सरकार र समाजले जातीय विभाजनलाई घटाउँदै साझा राष्ट्रिय पहिचान निर्माणमा ध्यान दियो । शिक्षा, प्रशासन र सामाजिक नीतिमा एकता र समावेशीकरण मुख्य मुद्दा बन्यो। यसैकारण आज रुवाण्डा अफ्रिकाको तीव्र आर्थिक वृद्धि गर्ने राष्ट्रमध्ये एक बनेको छ । अर्कोतर्फ, सोमालिया जस्ता देशहरूले राज्य संरचना कमजोर हुँदा संकटलाई नियन्त्रण गर्न सकेनन् । राज्य विघटन, आन्तरिक द्वन्द्व र संस्थागत अस्थिरताले दीर्घकालीन संकट सिर्जना गर्‍यो । यसको अर्थ संकट आफैं निर्णायक कारक होइनह राज्यको क्षमता र सामाजिक समावेशीकरण मुख्य हो । संकटका बेला कुनै देशले समावेशी, पारदर्शी र उत्तरदायी संस्थागत निर्णय गर्छ भने त्यो देश विकासतर्फ अघि बढ्छ । तर यदि निर्णयहरू सीमित वर्गको हितमा केन्द्रित हुन्छन् भने संकट दीर्घकालीन पतनमा परिणत हुन्छ । राजनीतिक अर्थशास्त्रका विद्वानहरू डारोन अचेमोग्लु र जेम्स ए. रोबिन्सनका अनुसार जुन मुलुकमा संकटका बेला समावेशी र उत्तरदायी संस्थाहरू निर्माण हुन्छन्, ती मुलुकहरू संकटलाई चिर्दै सफल हुन्छन्। उनीहरूका अनुसार संकटले निर्णायक मोड/मोड बिन्दु (क्रिटिकल जङ्चर) सिर्जना गर्छ, जहाँ पुराना शक्ति संरचनाहरू कमजोर हुन्छन् र नयाँ व्यवस्था स्थापना गर्न अवसर खुल्छ । तर उक्त अवसरहरू उपयोग र प्रयोग गर्ने क्षमता सबै देशको समान हुँदैन । यसकारण जुन मुलुकमा सुरक्षा, संस्थागत क्षमता, समावेशीकरण र सामाजिक विश्वास सन्तुलित हुन्छन्, त्यहाँ संकट अवसरमा रूपान्तरण हुन्छ । जुन मुलुकमा यी तत्वहरू कमजोर हुन्छन्, त्यहाँ संकट दीर्घकालीन अस्थिरतामा परिणत हुन्छ । आधुनिक राजनीतिक अर्थशास्त्रको निष्कर्ष संकट आफैं निर्णायक कारक होइन, बरु राज्यको क्षमता र सामाजिक समावेशीकरण नै मुख्य निर्धारक हुन् । राज्यको क्षमता भन्नाले सरकारको नीतिनिर्माण गर्ने, प्रभावकारी रूपमा कार्यान्वयन गर्ने, सुरक्षा कायम गर्ने र सार्वजनिक सेवा प्रदान गर्ने क्षमता बुझिन्छ । यदि यी संस्थाहरू बलिया छन् भने, प्राकृतिक विपत्ति, आर्थिक संकट वा राजनीतिक अस्थिरता जस्ता चुनौतीलाई पनि व्यवस्थापन गर्न सकिन्छ। तर राज्य कमजोर भएमा सानो संकट पनि दीर्घकालीन विघटनमा रूपान्तरण हुन सक्छ । त्यस्तै, सामाजिक समावेशीकरणले समाजका सबै वर्ग, समुदाय र समूहलाई राजनीतिक तथा आर्थिक प्रक्रियामा समान रूपमा सहभागी गराउने अवस्थालाई जनाउँछ। अर्थशास्त्रीहरू, अभिजित वनर्जी र एस्थर डुलोका अनुसार असमानता र बहिष्करणले मुलुकमा दीर्घकालीन अस्थिरता सिर्जना गर्छ । जब समाजमा समावेशीकरण कमजोर हुन्छ, विभाजन, अविश्वास र द्वन्द्व बढ्छ, जसले संकटलाई अझ गहिरो बनाउँछ । मुलुकले आधुनिक इतिहासमा विभिन्न प्रकारका संकटहरू भोग्यो । राजनीतिक द्वन्द्व, प्राकृतिक विपत्ति, आर्थिक अस्थिरता र स्वास्थ्य संकट । यी प्रत्येक घटनाले देशलाई गहिरो चुनौती दिए, तर केही अवस्थामा त्यही संकटले महत्वपूर्ण रूपान्तरणको ढोका पनि खोले । यी प्रत्येक संकटले देशको संरचनात्मक कमजोरी उजागर गरेको छ, तर सँगसँगै परिवर्तनको सम्भावना पनि सिर्जना गरेको छ । नेपालको दशवर्षे सशस्त्र द्वन्द्व (१९९६-२००६) केवल द्वन्द्व मात्र थिएनह यो राज्यको समावेशीकरणको असफलताको परिणाम थियो । राज्यबाट बहिष्करणमा परेको ग्रामीण क्षेत्र, वर्ग, जातीय समूह र सीमान्तकृत समुदायहरूको असन्तुष्टि द्वन्द्वमा रूपान्तरण भयो । यो संकटले राज्यको वैधतालाई नै प्रश्न गर्‍यो। तर यही संकटपछि भएको शान्ति-सम्झौताले देशलाई नयाँ राजनीतिक संरचनातर्फ मोड्यो। संघीयता, समावेशी प्रतिनिधित्व र संविधान निर्माण जस्ता परिवर्तनहरू यही संकटको परिणाम हुन् । यस अर्थमा, संकटले सिस्टम ब्रेकडाउन मात्र होइन, सिस्टम रि-डिजाइनको अवसर पनि प्रदान गर्‍यो । तर यहाँ एउटा महत्वपूर्ण प्रश्न उठ्छ– के यो अवसर पूर्ण रूपमा उपयोग भयो ? पक्कै छैन । संघीयता र समावेशीकरणको संरचना बने तर कार्यान्वयनमा कमजोरी, संस्थागत अस्थिरता र राजनीतिक प्रतिस्पर्धाले अपेक्षित परिणाम दिन सकेको छैन । यसले देखाउँछ कि संकटले अवसर त दिन्छ, तर त्यसलाई रूपान्तरणमा बदल्न इन्स्टिच्युसनल कन्सोलिडेसन आवश्यक हुन्छ । त्यसैगरी, २०१५ को भूकम्पले मुलुकको राज्य क्षमताको सीमालाई उजागर गर्‍यो । प्रारम्भिक उद्धार र राहतमा देखिएको ढिलाइ, समन्वयको अभाव र स्रोत व्यवस्थापनको कमजोरीले राज्यको तयारी कमजोर रहेको देखायो। तर दीर्घकालीन रूपमा हेर्दा, यसले जोखिम व्यवस्थापन, भवन संहिता र पुनर्निर्माण नीतिमा सुधारको आवश्यकता स्पष्ट गर्‍यो। यद्यपि पुनर्निर्माण प्रक्रिया अपेक्षाकृत ढिलो रह्यो, यसले एउटा संरचनात्मक पाठ दियो- प्रिपेयर्डनेस विना रिजिलिएन्स सम्भव छैन । कोभिड-१९ महामारीले नेपालको अर्थतन्त्रको अर्को गहिरो समस्या उजागर गर्‍यो । अत्यधिक रेमिट्यान्स निर्भरता र कमजोर औद्योगिक आधार। जब कोभिड-१९ का कारण वैदेशिक रोजगारी प्रभावित भयो, देशको आन्तरिक आर्थिक संरचना कमजोर देखियो। तर यही संकटले स्थानीय उत्पादन, कृषि पुनरुत्थान र डिजिटल अर्थतन्त्रको सम्भावना पनि देखायो । यसले एउटा गहिरो प्रश्न उठायो, नेपालको विकास मोडेल कति टिकाउ छ ? समग्रमा, मुलुकले भोगेका सबै संकटले एउटै कुरा देखाउँछन्, संकटले समस्या सिर्जना भन्दा बढी, पहिलेबाट रहेका संरचनात्मक कमजोरीहरूलाई उजागर गर्छ। नयाँ समस्या कम र पुराना समस्यालाई तीव्र बनाउँछ । दार्शनिक रूपमा हेर्दा, यो प्रक्रिया ज्योर्ग विल्हेल्म फ्रिड्रिख हेगेलको द्वन्द्वात्मक सिद्धान्त, 'विरोधाभास'सँग मेल खान्छ। उनका अनुसार विरोधाभासबाट नयाँ संरचना जन्मिन्छ । त्यस्तै, जोसेफ शुम्पेटरको 'क्रिएटिभ डिस्ट्रक्सन' अवधारणा अनुसार पुरानो संरचना नष्ट भएपछि मात्र नयाँ, प्रभावकारी संरचना सम्भव हुन्छ । तर यहाँ एउटा महत्वपूर्ण पक्ष, सबै विनाशले सिर्जना जन्माउँदैन। यदि राज्यको क्षमता कमजोर छ भने, विनाशले केवल अराजकता जन्माउँछ । यही कारणले सोमालिया जस्ता देशहरूमा संकटले रूपान्तरण होइन, दीर्घकालीन विघटन सिर्जना गरेको छ । यस सन्दर्भमा नेपाल कहाँ उभिएको छ भन्ने प्रश्न महत्वपूर्ण छ । मुलुक पूर्ण रूपमा विघटनतर्फ गएको छैन, तर पूर्ण रूपमा रूपान्तरण पनि भएको छैन । यसलाई 'इनकम्प्लिट ट्रान्सफर्मेसन' भन्न सकिन्छ, जहाँ संरचनात्मक परिवर्तन शुरु भएको छ, तर स्थायित्व प्राप्त गरेको छैन । यसको अर्थ हो- परिवर्तनको प्रक्रिया शुरु भएको छ, पुरानो संरचनाहरू आंशिक रूपमा भत्किएका छन्, र नयाँ संरचनाहरू निर्माण भइरहेका छन्, तर ती अझै स्थायित्व र संस्थागत मजबुतीमा पुग्न सकेका छैनन्। यसले राज्यलाई एक 'ट्रान्जिसन फेज' मा राख्छ, जहाँ भविष्यको दिशा खुला तर अनिश्चितता पनि उच्च हुन्छ ।

-अनलाइन खबर डटकम

महत्वपूर्ण टेलिफोन

प्रहरी कार्यालय
बुटवल ०७१-५४०२२२
स.प्र.क्याम्प बुटवल ९७४७०४३४६९
बुटवल रामनगर ०७१-५४१२३३
भैरहवा ०७१-५२०१९९
अर्घाखाँची ०७७-५२११९९
गुल्मी ०७९-५२०१९९
परासी ०७८-५२०१९९
तौलिहवा ०७६-५६००९९
पाल्पा ०७५-५२०५३६, ५२०१९९
इप्रका रामपुर ०७५-६९१५१५

अस्पताल कार्यालय
लुम्बिनीसिटी अस्पताल ०७१-५५१५५७, ५५१५५८
लुम्बिनी अञ्चल अस्पताल ०७१-५४०२००, ५४०२०१
भिमअस्पताल भैरहवा ०७१-५२०१९३
मिसनअस्पताल पाल्पा ०७५-५२०१११, ५२०४८९
परिवार नियोजन संघ पाल्पा ०७५-५२०७२३
पाल्पा जिल्ला अस्पताल ०७५-५२०१५४
लुम्बिनी मेडिकल कलेज प्रभास ०७५-४११२०१
पिचन्द्र परासी ०७८-५२०१८८
भैरहवा आँखा अस्पताल ०७१-५२०२६५
अर्घाखाँची जिल्ला अस्पताल ०७७-५२०२५७
तम्घास जिल्ला अस्पताल ०७९-५२०१८८
तौलिहवा जिल्ला अस्पताल ०७६-५६०२००
सिद्धार्थबाल महिला अस्पताल ०७१-५४४५०
बुटवल हस्पितल ०७१-५४६४३२
लुम्बिनी नर्सिङ होम ०७१-५४२६४१, ५४५६४१
रेडक्रस बुटवल ५४१००४
लायन्स आँखा उ. केन्द्र बुटवल ५४५८४५
मेडिटेक अस्पताल ५४९०७२
कान्तिपूर डेण्टल हस्पिटल ०७१-५४७८४०
आँखा अस्पताल पाल्पा:०७५-५२०३३३, ५२११७९
रामपुर अस्पताल: ०७५-४००१५४

एम्बुलेन्स न.
रोटरी क्लब बुटवल ०७१-५४४६००
लियो क्लब अफ बुटवल ०७१-५४५८९३
रेडक्रस भैरहवा०७१-५२०२६३
रेयुकाई भैरहवा ०७१-५२६६७३,९८४७०२२४६४
परासी ०७८-५२०१२५
रेडक्रस पाल्पा ०७५-५२०६००
रेडक्रस तौलिहवा ०७६-५६००१५
रेडक्रस अर्घाखाँची ०७७-४२०२७५, ४२०११७
रेडक्रस गुल्मी ०८९-५२०१६३
नेपाल परिवार नियोजन संघ ०७१-५४००८१
लुम्बिनी नसिङ होम प्रा.लि. ०७१-५४१६४१
नेपाल भारतमैत्री समाज मो. ९८४७०२५०९९
जनसेवा क्लब नयाँमिल १९५७०२१२४६
लुम्बिनी नि.व्या.संघ भैरहवा ६२१०५८
बनगाई क्लब बनगाई ०७६-६९०१०२
रेडक्रस देवदह ०७१-५७७०९९
लुम्बिनी मेडिकल कलेज ०७५-५२०८४०
बुटवल जेसिस ९८४७१२९९६४
न्यू एकता क्लव तानसेन : ०७५-५२२२००
परिवार नियोजन संघ पाल्पा : ९८४७१०२७६५
रामपुर टे.इन्स्टी.:९८५७०६२२४७,९८५७०६०५०४

दैनिक राशिफल

मेष : परिवारलाई समय दिने प्रयास गर्नुहोला।मांगलिक कार्यको रूपरेखा बन्नेछ।

वृष : नोकरी वा पेशामा इच्छाशक्तिले गर्दा बिग्रेका काम पनि बनाउन सक्नुहुनेछ।

मिथुन : भावुकतामा आएर निर्णय नलिनुहोला। कार्यक्षेत्रमा उन्नति हुनेछ।

कर्कट : प्रतिस्पर्धीहरू किराना लाग्नेछन्। वैदेशिक रोजगारबाट लाभ प्राप्त हुनेछ।

सिंह : आफ्नो सिद्धान्तलाई लिएर अडिग रहनुहोस्। व्यावहारिक पक्ष मजबुत रहनेछ।

कन्या : पौष्टिक भोजनको सेवन गर्नुहोस्। रोग प्रतिरोधात्मक क्षमतामा वृद्धि हुनेछ।

तुला : प्रेम र मित्रताको बन्धन कसिनेछ। स्वास्थ्यलाई लिएर चिन्ता रहनेछ।

वृश्चिक : पेशामा हतारमा कुनै निर्णय नलिनुहोला। धैर्य वा पराक्रममा वृद्धि हुनेछ।

धनु : बच्चाहरूलाई मौसमी बिमारीबाट जोगाउनुहोस्। आर्थिक पक्ष सामान्य रहनेछ।

मकर : छोटो समयमा राम्रो उपलब्धि हासिल गर्न सकिनेछ। रोकिएका काम बन्नेछन्।

कुम्भ : व्यवसायबाट मनग्य लाभ आर्जन गर्न सकिनेछ। रोजगार सफल रहनेछ।

मीन : आयआर्जनले नयाँ कामको योग बन्नेछ।शुभचिन्तकहरूको साथ मिल्नेछ।

बालनिबन्ध ● कमल रिजाल

दुःखका कारण

संसारमा अनेक किसिमका दु:ख छन् । यो कुरा भाइबहिनीहरूलाई पनि थाहा हुनुपर्छ । खानको दु:ख, लाउनको दु:ख, रोगको दु:ख, भोकको दु:ख, शोकको दु:ख, पढाइको दु:ख, परीक्षामा पास हुन सकिन्न कि भन्ने चिन्ताको दु:ख, पढेपछि जागिर पाइन्न कि भन्ने चिन्ताको दु:ख केके हो केके तर ती आफैँमा दु:ख भने होइनन् । तिनले कारण थाहा नपाउँदासम्म मात्र दु:ख दिने हुन् । उपनिषद्मा ग्रन्थमा विद्या र अविद्याको कुरा आएको छ । 'अविद्याया: मृत्युं तीर्त्वा विद्यायाँ मृतमश्नुते ।' यसको व्याख्या लामो हुन सक्छ, घण्टौँ प्रवन दिन्छन्, दिन सकिन्छ तर यसको भाव हो अविद्या अर्थात् अज्ञानले दु:ख दिन्छ वा अविद्याका कारण दु:ख पाइन्छ, विद्या अर्थात् ज्ञानले सुख दिन्छ । यो सैद्धान्तिक कुरा मात्र होइन अपितु बेजोड व्यावहारिक कुरा हो । दु:ख दिने भनेको अज्ञानले हो, अज्ञानकै कारण दु:ख पाइने हो । ज्ञान हुनासाथ त्यसबारे जानकारी पाइन्छ र बच्न सकिन्छ । मानौँ भाइबहिनीहरूले आगाको कोइला समात्यौ । आगोको कोइला समातेपछि के हुन्छ थाहा छ ? पोल्छ यही होइन ? यही त हो त्यसको नतीजा ? हो, तिमीहरूले अज्ञानका कारण आगाको कोइला समाएका थियौ, जसले नराम्ररी पोल्यो र तिमीहरू रुन थाल्यौ । आगोले पोल्छ, छुनुहुँदैन भन्ने ज्ञान थिएन । ज्ञान भएको भए समाउने नै थिएनौ, नसमाएको भए पोल्ने पनि थिएन । ज्ञान र अज्ञानबीचको दूरी त्यति टाडा छैन, एउटै अक्षरको फरक हो, टाडा हो तर प्रभाव भने आकाश र जमिनबीच जत्तिकै फरक छ, टाडा छ । अविद्याले (अज्ञानले) घोर अँध्यारो संसारमा पु७थभलहयाइदिन्छ, दु:खको संसारमा धकेलिदिन्छ, विद्याले (ज्ञानले) उज्यालो संसारमा, सुखको संसारमा पु७थभलहयाइदिन्छ । यहाँ पनि भएको यस्तै हो । कुखुराको चल्लालाई चीलले लान्छ, दु:ख दिन्छ भन्ने कुरा पहिले नै थाहा हुन्छ । उसले यो कुरा कसरी थाहा पाउँछ त्यसको छुट्टै दर्शन हुन सक्छ, कारण हुन सक्छ त्यतातिर नजाउँ तर यथार्थ यही हो कि यसको ज्ञान उसले गर्भैदेखि लिएर आएको हुन्छ, सिकेर आएको छ, त्यसैले त अण्डाबाट निस्कनासाथ चीलसँग डराउँछ, उसको छायाँ देख्नासाथ माउको काखमा लुक्न पुग्छ । माउले रक्षा गर्न सक्छसक्दैन यसको पनि छुट्टै दर्शन छ, चिन्तन छ । यसै पनि आफ्ना बाबुआमामा कति शक्ति छ, के गर्न सक्छन्, के गर्न सक्दैनन् भन्ने कुन चाहिँ बालकलाई थाहा हुन्छ र ? जसले पनि यही सोचेको हुन्छ कि आफ्ना बाबुआमामा असीम शक्ति हुन्छ, शक्ति छ । जे होस् कुखुराको चल्लाले गर्ने काम भनेको यही हो । माछाका भूराको अवस्था पनि त्यस्तै हो । उसले पनि त्यस्तै गर्छ । उसलाई पनि पानीमा तैरिन नजान्ने हो भने डुबेर मरिन्छ भन्ने पहिले नै थाहा छ । गर्भैबाट सिकेर आएको हुन्छ । त्यसैले त ऊ पनि अण्डाबाट निस्कनासाथ पानीमा तैरिन सुरू गर्छ । स्वामी विवेकानन्दले यसबारेमा राम्रो व्याख्यान दिएका छन् विवेकानन्द साहित्यमा । यद्यपि उनले पनि अर्कै प्रसङ्गमा गरेका छन् यस्ता कुराका चर्चा तर यही नै सार्वभौम सत्य हो, जीवन हो, जीवन जिउने कला हो, जसले जीवन बचाउने काममात्र गर्दैन जीवनलाई सुखी र आनन्दित राख्नसमेत सहयोग पु७थभलहयाउँछ तर हामीलाई भने त्यति पनि थाहा छैन । त्यति पनि जानेनौँ, जान्न चाहेनौँ, सिकेनौँ, सिक्न चाहेनौँ, बुझेनौँ, बुझ्न चाहेनौँ, जसको प्रतिफल हामी आफैँले भोगेका छौँ । हिजो भोगेका थियौँ, आज भोगेका छौँ, भोलि पनि भोग्ने छौँ । यस सम्बन्धमा सच्चिदानन्द सरस्वती खप्तड बाबाको भनाइ निकै चासो पर्दो छ । उनले धर्मविज्ञान नामक ग्रन्थमा भनेका छन्- 'एकपटक एउटा बालक आँगनमा खेल्दै रहेछ । खेल्दै जाँदा छाँयामा आफ्नै गोलो टाउको देखेछ र खेलौना ठानेर समात्न दौडिएछ तर ऊ जति अगाडि बढ्थ्यो छायाँ उति अगाडि पुग्थ्यो । आमा पिँढीमा बसेर यी सबै दृष्य रमाइलो मानेर हेरिरहेकी थिइन् । कुद्दाकुद्दै बालक हैरान भयो तैपनि समाउन सकेन र आँगनको डिलमा बसेर रुन थाल्यो । जब बच्चा रुन थाल्यो तब आमालाई पनि नरमाइलो लाग्यो र कठैबरा भन्दै उसको हात लगेर उसकै टाउकोमा राखिदिइन् । खेलौना भेटिएको ठानेर बालक खुसीले नाच्न थाल्यो । यद्यपि उनले यो दृष्टान्त अर्कै प्रसङ्गमा दिएका थिए तर परिस्थिति भने अहिले पनि उस्तै छ । जहाँ पनि अज्ञानताको अवस्था यस्तै हुन्छ, अबोधको अवस्था यस्तै हुन्छ । खाना काचो भयो भने पच्दैन, पेट दुख्छ । पच्यो भने त्यही खाना प्राण उर्जा बन्छ, शरीरका अङ्ग प्रत्यङ्ग पुष्ट पार्छ । पचेन भने त्यही खाना विषाक्त बनेर रोग, भोक र शोकको कारण बन्न पुग्छ । त्यसो भए के गर्ने त ? प्रश्न गम्भीर छ तर उत्तर सहज छ । थप त्यस्तो केही पनि नगर्ने । काम त्यही गर्ने जुन काम आफूले गर्ने गरेको छ, गर्दै आइएको छ । त्यसमा थप भनेको अवस्था अनुसार केही परिवर्तन गर्ने, त्यस्तै भए उल्टोपाल्टोसम्म पार्ने, त्योभन्दा बढी केही पनि नगर्ने । सर्वप्रथम आफूलाई हेर्ने, परिवेशलाई हेर्ने, आवश्यकतालाई हेर्ने अनि त्यसको स्रोतमा जाने, स्रोतलाई केलाउने, नमन गर्ने, होसमा आउने, होसले काम गर्ने । गर्ने यति हो, यस बाहेक केही पनि नगर्ने । यसैबाट रोग, भोग, शोकजन्य तमाम समस्या समाधान गरी जीवनलाई सुखी र समृद्ध बनाउन सकिन्छ । ***-रातोपाटी डटकम***

> ***गर्भैबाट सिकेर आएको हुन्छ । त्यसैले त ऊ पनि अण्डाबाट निस्कनासाथ पानीमा तैरिन सुरू गर्छ । स्वामी विवेकानन्दले यसबारेमा राम्रो व्याख्यान दिएका छन् विवेकानन्द साहित्यमा । यद्यपि उनले पनि अर्कै प्रसङ्गमा गरेका छन् यस्ता कुराका चर्चा तर यही नै सार्वभौम सत्य हो, जीवन हो, जीवन जिउने कला हो, जसले जीवन बचाउने काममात्र गर्दैन जीवनलाई सुखी र आनन्दित राख्नसमेत सहयोग पु७थभलहयाउँछ तर हामीलाई भने त्यति पनि थाहा छैन । त्यति पनि जानेनौँ, जान्न चाहेनौँ, सिकेनौँ, सिक्न चाहेनौँ, बुझेनौँ, बुझ्न चाहेनौँ, जसको प्रतिफल हामी आफैँले भोगेका छौँ । हिजो भोगेका थियौँ, आज भोगेका छौँ, भोलि पनि भोग्ने छौँ । यस सम्बन्धमा सच्चिदानन्द सरस्वती खप्तड बाबाको भनाइ निकै चासो पर्दो छ ।***

क्लासिक कथा ● तारिणीप्रसाद कोइराला

नाङ्गो खुकुरी

हातमा नाङ्गो खुकुरी लिएको एउटा मानिस सडकको बीचबाट अगाडि बढ्दै थियो । ऊ छिटो-छिटो हिँड्दै थियो र उसका हरेक डेग राम्ररी भर परेर हिँड्दै थिए । पाइलाको प्रत्येक चालमा हातको चम्किलो सुकिलो खुकुरी सूर्यको चम्किलो प्रकाशले टलक्क टल्किन्थ्यो । ऊ एक सुरले अगाडि बढ्दै गयो, बढिरह्यो । पेटीमा हिँडिरहेका दुई जना भलादमी ठिङ्ग उभिएर उसलाई हेरे । दुवै जना आश्चर्यचकित भए । दुईमध्ये एउटाले भन्यो- "पक्का पनि यसले कसैलाई काट्छ ।" अर्कोले भन्यो- "आँखा देख्नुभएन कस्तो डरलाग्दो थियो ? जोसुकै अगाडि परे पनि 'हानिहाल्ला जस्तो ।" "दाजुभाइको झगडा होला" पहिलो भलादमीले अडकल काट्यो । नत्र जतिसुकै ठूलो से ठूलो शत्रुलाई पनि मानिस काटिहाल्न सक्तैन । 'हो नि त' समर्थन गर्दै दोस्रोले शङ्का प्रकट गर्यो, "तर दाजुभाइको झगडा त घरभित्र पो हुन्छ । नछुट्टिँदैमा पो हुन्छ । यति टाढा गएर मार्ने त आवश्यकता पर्दैन, फेरि हत्या सोची-बिचारीकन हुँदैन । एउटा यस्तो क्षणमा मानिसले हत्या गर्दछ जब उसको मगज एकपलको निम्ति शून्य हुन्छ । यत्रो लामो बाटो हिँडेपछि हत्या गर्ने प्रवृत्ति सेलाएर जान्छ । हत्या गर्न नै सक्तैन ।" दुवै अगाडि बढे । "त्यसो भए के होला त ?"-पहिलोले सोध्यो । अचेल झगडाको सानो बीउले एउटा राष्ट्रको अर्को राष्ट्रसँग लडाइँ हुन सक्तछ भने एउटा व्यक्तिगत झगडालाई केको ठूलो निहुँ चाहिन्छ र । एकछिनपछि उसले फेरि थप्यो - "साहूसँग किनमेल गर्दा नै झगडा भयो होला । अचेलका पसले पनि त उस्तै टिम्मुरिया हुन्छन् नि ! भन्छन्- 'लिने भए ले नभए ला ।' तपाईं-हामीजस्तो काँ झगडा गर्नु भनेर या त खुरुक्क किन्छौं अथवा सुरुक्क अगाडि हिँडिदिन्छौं । तर सबै त्यस्ता हुन्नन् । भन्छन् 'यतिमा, तैंले दिनैपर्छ ।' साहू त पानीमरुवा हुन्न भने किन्ने मानिस त किन भइरहन्थ्यो । बस के थियो, भनावैरी हुन्छ, झगडा बढ्छ । आमा, दिदी, बहिनी र यहाँसम्म कि आ‍ृना-आफ्ना स्वास्नीसमेतलाई साछी राखेर फोहोर गाली गर्न लाग्दछन् । यसले भन्यो होला- 'हेर साहू, धेरै बढेर बोलिस् भने झापड खालास् ।' उसले भन्यो होला- 'तँ जाबो लोफरलाई, दु:खजिलो गरी छिँडीमा बस्ने सिपाही के गरिहाल्छस् त !' सिपाहीको भावुकतालाई चोट लाग्यो होला र घरबाट खुकुरी लिएर आयो होला ।" एकछिन दुवै चुप्प लागे । दुवै यही घटनाको विषयमा बिचार्दै अगाडि बढे । दुवै सोचिरहेका थिए, त्यो नाङ्गो खुकुरी लिने साहूको पसलमा पुग्यो होला, साहू ग्राहकलाई जीरामरीच बेच्दै होला । त्यसले केहीबेरअगाडि सिपाहीसँग भएको झगडालाई बिर्सिएको होला । अर्को ग्राहकलाई उत्साहपूर्वक चामल नाप्दै ऊ भन्ठान्दो होला 'आज त निकै बिक्री भो । सधैँ यत्तिकै बिक्री भो भने खिच्चा साहूजति धनी हुन कतिबेर लाग्छ ?' त्यसै बेला ऊ अगाडि नाङ्गो खुकुरी लिएको मानिसलाई उभिएको देखेर तर्सियो होला, उसले भाग्ने प्रयत्न अवश्य गयो होला । तर भाग्नुभन्दा पहिले नै ... दुवै जना हिँड्दाहिँड्दै ठ्याक्क रुके, दुवैले एकैपल्ट भने- "हैन पुलिसलाई खबर गर्नु पर्दछ ।" अनि दुवै पुलिसअङ्गातिर लागे । पानको पसलमा दुई जना नवयुवकहरू नाङ्गो खुकुरी लिएर जाने मानिसलाई देखेर झस्किए । एउटा कहिलेकाहीँ कविता बनाउने गर्दथ्यो र अलिक भावुक थियो । उसले भन्यो- "त्यो कम्ती निर्दयी रहिछ, उसले यो प्रेमीको केवल फदयको कदर गरिनछ, निर्मोही भएर चोट पुर्‍याइछ ।" अर्को युवकले भन्यो- "यो सरासर अन्याय हो । मानिसलाई मानिसले मार्ने अधिकार छैन, यो हुन दिनु हुन्न ।" पानपसलेले पान लगाउँदै अलि लापरबाहीसाथ भन्यो- "कहाँ हजुर, अचेलका आइमाई पनि त उस्तै हुन्छन् नि ! एउटालाई जालोमा फसाएर अर्कोलाई फकाउने कोसिस गर्दछन् । त्यस्तालाई यस्तै गर्नुपर्छ, त्यस्ताले यस्तै भोग्नुपर्छ ।" "कहीं आफ्नो स्वास्नीसँग फसेको नाठोलाई पनि त काट्न हिँड्या होइन ?" दोस्रोचाहिँ युवकले भन्यो- "पक्का पनि त्यही हो । लोग्नेमान्छे स्वास्नीमान्छेलाई हत्त न पत्त काटिहाल्न सक्तैनन् ।" दुई बिरा पान कविलाई दिएर अरू पान लगाउँदै पसलेले भन्यो- "हाम्रो मुलुकमा जार काट्ने चलन अस्तिसम्म पनि त थियो नि ! ऐन फेर्नासाथ मानिसको मन कहाँ फेरिन्छ र !" कवि यो दृश्य देखेर भुलिएको थियो, उसको मगजमा नानाओली कुरा खेल्दै थियो, भन्यो- "झलमल्ल घाम लागेको बेला नाङ्गो खुकुरी नचाउँदै एउटा आर्कोलाई काट्न जाओस् र हाम्रो ऐनचाहिँ वाल्ल परेर मुख बाएर तमासा हेरिरहोस् । यो कदापि हुन दिनु हुन्न, यस्तो स्वतन्त्रता दियो भने भोलि तिनी हामीलाई काट्न हिँड्छन् ।" कविले सोच्यो- 'त्यो प्रेमीको सुकुमार मुटुमा प्रेमिकाले धोका दिएर ठूलो चोट दी होली ।' कोही चोट खप्न सक्छ, कोही सक्तैन । कोही पागल हुन्छ, कोही जिन्दगीभर रोएर बस्छ, कोही आत्महत्या गर्छ, कोही हत्या गरेर बदला लिन्छ । तेस्रो नजर खोलेर हेर्यो भने ऐनले या त सबैलाई दण्ड दिनुपर्ने या त कसैलाई पनि नदिनुपर्ने । तर हाम्रो ऐन गलतलाई सजाय दिन सक्तैन, भन्छ बहुलाएछ । जिन्दगीभर रोएर बस्नेलाई सजाय दिन सक्तैन भन्छ, अभागी रहेछ । आत्महत्या गर्नेलाई सजाय दिन सक्तैन, भन्छ कठै बिचरा अपहत्ते गरेर मरेछ। तर हत्या गरेर बदला लिनेलाई ऊ सजाय गर्छ । पागल हुने रुने गर्छ । आत्महत्या गर्ने र हत्या गर्ने, सबैको कारण चाहिँ एउटै भए पनि सजायचाहिँ पाउँछ पहिलोले । उसले प्रकाशमा मित्रसँग सोध्यो - "भन त हाम्रो ऐनको कुन दफामा प्रेम नगर्नू भनेर लेखेको छ ? प्रेमको अन्त्य दुई किसिमको छ- वियोगान्त र संयोगान्त । संयोगान्त भयो भने त बेसै भयो, तर वियोगान्त भयो भने त ऊ पागल हुन्छ, या रोएर जिन्दगी बिताउँछ, या आत्महत्या गर्छ, या हत्या गरेर बदला लिन्छ । सबैले त ऐनको नजरले एकैनासको दण्ड पाउनुपर्ने । यसले मात्र किन दण्ड पाउनुपर्ने ? यसले मात्र किन दण्ड भोग्नु ? यसले हत्या गरेर बदला लिन सकेन भने यो पागल हुन्छ अथवा रोएर जिन्दगी बिताउँछ, या आत्महत्या गर्छ । हत्या गरेर बदला लियो भन्दैमा यसले के बिगार गयो ?" कविका मित्रलाई पसलेले अर्को दुई बिरा पान दियो । उसको मुखमा पानको बुजो हुनाले अस्पष्ट आवाजले 'हैन, हैन' मात्रै भन्यो । दुवै युवक मनमा नाना किसिमका कुरा खेलाउँदै अगाडि बढे । दुवैले सोचे- 'अब एकछिनमा ऊ आफ्नो प्रेमिकाको घरमा पुग्नेछ । प्रेमिका जवान होली, सुकुमार होली, राम्री होली । यसको आइपुग्ने समय नहुनाले ढुक्क परेर उसले आफ्नो छिमेकीलाई झ्यालबाट इसारा गरेर बोलाई कोठामा राखेकी होली । दुवै हाँसी-हाँसी प्रेमका कुरा गर्दा होलान्, त्यसै बेला यो पुग्छ । प्रेमिका गिजिएर भन्ली- 'तिमी मेरो मुटु, तिमी मेरो प्राण । ठुस्किएको अभिनय गर्दै ऊ भन्ला 'मभन्दा ऊ धेरै असल छ, धेरै राम्रो छ, धेरै बाठो छ ।' प्रेमीको काखमा टाउको राखेर प्रेमिकाले भन्ली 'उसलाई म माया गर्दिनँ । ऊ, बदमासले मलाई साह्रै दु:ख दियो, मलाई ठग्यो । ऊ खराब छ, नराम्रो छ, लाटो छ । बन्द ढोकामा उभिएर ऊ सुन्ला । क्रोधले लातले हानेर ढोका खोल्ला । हातको नाङ्गो खुकुरी...' दुवै जना हिँड्दाहिँड्दै ठिङ्ग उभिए । कविको मन पनि फियो । दुवैले एकैपटक भने - "हैन पुलिसलाई खबर गर्नु पर्छ ।" र दुवै पुलिसअङ्गातिर लागे । चौरस्तामा उभिएको पुलिस हातमा नाङ्गो खुकुरी लिएर एकसुरले हिँडिरहेको मानिसलाई देखेर अकमक्क पर्यो । एक्लै गएर उसलाई समाती पुलिसअङ्गामा लाने उसको हिम्मत परेन । उसले सोच्यो- 'एक पलको पनि विलम्ब गर्यो भने एउटा निर्दोषीको प्राण जाने भो ।' त्यसकारण मद्दत माग्न ऊ उत्तिखेरै पुलिसअङ्गातिर दुगुर्यो । ऊ दुगुर्दै थियो र सोच्दै थियो कि कसलाई काट्न ऊ खुकुरी लिएर गएको होला ? एक घण्टाअगि डेराबाट ड्युटीमा आउँदा मदनेको घरमा उसले झगडाको कोलाहल सुनेको थियो । हल्ला सुनेर सडकभरि पनि मानिस भेला भएका थिए । ड्युटीलाई अबेर भएकोले उसले राम्ररी उभिएर कुरा बुझ्न पाएन । दिदी चकारेर फेरि पनि गाली गरिस् भने काट्नेछु, बुझिस् काट्नेछु- सम्म भित्रबाट आवाज आएको उसले सुनेको थियो । उसले भन्ठानेको थियो, 'यस्तो झगडा त बराबर भैरहन्छ । तर त्यो झगडाको परिणाम यतिसम्म पुग्ला भन्ने उसले सोचेको पनि थिएन । अबेर भयो भने मदने काटिन्छ । उसले सोच्यो । ऊ झन् जोरसँग दगुर्यो । नून किन्न भनी रातमाटेबाट आएका दुई जना ढाक्रे रित्तो डोको बोकेर घरको गरीबीको कुरा गर्दै लरलर आउँदै थिए । स्वास्नी, छोरा-छोरीलाई लुगाफाटा किन्न नून किनेर उब्जेको पैसाले पुग्छ-पुग्दैन भन्ने हिसाब गर्दै थिए । एकदम सामुन्ने नाङ्गो खुकुरी लिएर लम्किएर हिँडेको मानिसलाई आएको देखी तर्सिएर उनीहरू हत्तपत्त पेटीमा चढे । नाङ्गो खुकुरी लिएको मानिस लम्किँदै अगाडि बढ्यो । ढाक्रेहरूले पेटीबाट फर्किएर उसलाई क्वारक्वारती हेरे । "देखिस् लाटा," एउटाले भन्यो- "पक्का पनि यसले कुन चाहिँको गर्धन छिनाल्छ।" "रात्तै नेपालमा भलादमी छन्, भन्याँ त याँ पनि हाम्रा पहाडका जस्ता हुँदा रैचन् ।" "जहाँका पनि मान्छे मान्छे नै त हुन् नि" पहिलो ढाक्रेले भन्यो- "ञाँका त झन् सफेदी घरमा बस्ने मानिस ढुङ्गाभन्दा सारा मुटुका हुन्छन्, झन् गरीबलाई भनेपछि त जाँचेर छाड्छन् । देखिनस् हिजो ब्यान टुँडिखेलमा ओइला चढेर भङ्ग्याक-भङ्ग्याक कुदेको । उसका पछाडि कतिका घोडा, कतिका नाङ्गले गाडी (साइकल) दुगुराउँदै थिए । ओइला चढ्नेले उसैलाई सलाम बजाउन दगुर्ने एउटा मानिस-बिचरा जसको खप्परबाट रगतको भल बगेको थियो उसलाई नै झन् भन्नु-नभन्नु भन्यो । त्यत्तिले पुगेन भनेर हातको सिर्कनाले पो त ठटाउन लाग्यो ए ।" एकछिनपछि उसले थप्दै भन्यो- "अनि तैं भन् न त्यो खप्पर फुट्नेलाई झोक नउठोस् ? यसलाई पनि त्यस्तै कुनै पीर पर्यो होला ? तैं त बुझ्दैनस्, यिनीहरू बाहिर देख्ता मात्रै नौनीका डल्लाजस्ता हुन्छन्, भित्र त ..." दुवै ढाक्रे अगाडि बढे । अर्को चाहिँ ढाक्रे साथीको कुरा सुनी अचम्म मानी मनमा कुरा गुन्दै हिँड्दै थियो, एकछिनपछि भन्यो- "काट्ला त ।" बन्दुक लिएका पुलिसहरू हत्यारा उम्किन लाग्यो भनेर दुगुर्दै पसलतिर लागे । ***-साहित्यपोस्ट डटकम***

विश्व पुस्तक तथा प्रतिलिपि अधिकार दिवस मनाईंदै

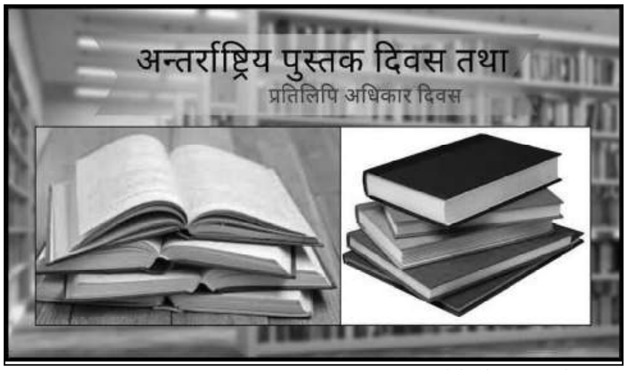

पाल्पा, वैशाख ९/विश्व पुस्तक तथा प्रतिलिपि अधिकार दिवस आज नेपालमा पनि विभिन्न कार्यक्रम गरि मनाईंदै छ । सन् १९९५ मा फ्रान्सको पेरिसमा भएको संयुक्त राष्ट्रसंघीय शैक्षिक तथा साँस्कृतिक संगठन युनेस्काको महासभाले अप्रिल २३ को दिनलाई विश्व पुस्तक तथा प्रतिलिपि अधिकार दिवसको रुपमा मनाउने घोषणा गरेको थियो ।

सोही अनुसार हरेक वर्ष यो दिवस मनाउने गरिएको छ । पुस्तक किनेर, वाचन गरेर, पुस्तकमाथि अन्तरक्रिया वा चर्चा परिचर्चा गरेर तथा साथीभाइ, इष्टमित्रलाई पुस्तक उपहार दिएर यो दिवस मनाईंदैछ । शेक्सपियरलगायत विभिन्न चर्चित लेखकको जन्मदिनको अवसर पारेर संयुक्त राष्ट्रसंघीय शैक्षिक, वैज्ञानिक तथा सांस्कृतिक संगठन (युनेस्को) ले २३ अप्रिल सन् १९९५ देखि सो दिवस मनाउन थालेको हो । नेपालमा भने पाँच वर्षदेखि गैह्रसरकारी क्षेत्रबाट यो दिवस मनाउन थालिएको हो । आजै विश्व प्रतिलिपि अधिकार दिवस पनि परेको छ । युनेस्कोले अध्ययन, प्रकाशन र बौद्धिक अधिकारलाई प्रवर्द्धन गर्न सन् १९९५ देखि हरेक वर्ष आजको दिन (२३ अप्रिल) मा विश्व पुस्तक एवं बौद्धिक अधिकार दिवस मनाउँदै आएको छ । बेलायतका कवि, नाट्यकार तथा अभिनेता शेक्सपियरको जन्म र स्मृति दिवस पनि आजै पर्छ । विश्वभरि १०० वटा भन्दा धेरै देशमा शैक्षिक संस्था, सार्वजनिक निकाय, व्यावसायिक समूह र निजी व्यवसायहरूद्वारा विभिन्न पुस्तक प्रदर्शनी, प्रतियोगिता, गोष्ठी तथा सेमिनार, सम्मान कार्यक्रम आदि आयोजना गरेर विश्व पुस्तक र प्रतिलिपि अधिकार दिवस मनाइन्छ । पछिल्ला वर्षहरुमा पुस्तक पढ्ने बानीको विकास हुन थालेको छ । सर्जकको अनुमति बिना नक्कल गर्न, उत्पादन गर्न र बिक्री वितरणमा रोक लगाउने कानूनको रुपमा नेपालमा प्रतिलिपी अधिकार ऐन २०५९, प्रतिलिपी अधिकार नियमावली २०६१ कार्यान्वयनमा छ । दिवसले पुस्तकको शक्तिलाई थप प्रकाश पार्ने र पुस्तकको पहुँच सबै क्षेत्र, समुदाय तथा वर्गमा पुऱ्याउनु पर्नेमा युनेस्कोले जोड दिएको छ ।

मुख्यमन्त्री आचार्य भन्छन्...

...महासंघका अनुसार लुम्बिनी प्रदेशका १२ जिल्ला शाखामा करिब एक हजार २०० पत्रकार आबद्ध छन् । सरकारी विज्ञापनलाई सरकारी सञ्चारमाध्यममा मात्र सीमित गर्ने निर्णयले निजी मिडियालाई आर्थिक रूपमा कमजोर बनाउने, स्वतन्त्र पत्रकारितामाथि दबाब सिर्जना गर्ने र आत्म-सेन्सरसीप बढाउने जोखिम रहेको महासैको ठहर छ । ज्ञापनपत्रमा देशभरका रेडियो, पत्रपत्रिका, टेलिभिजन र अनलाइन मिडियाको अस्तित्व सङ्कटमा पर्नसक्ने तथा हजारौं पत्रकार, कर्मचारी र श्रमिकको रोजगारी जोखिममा पर्ने उल्लेख गरिएको छ । आवको नौ महिना बितिसक्दा पनि सञ्चार क्षेत्रका लागि विनियोजित बजेट कार्यान्वयनमा नआएकोप्रति पनि महासैले चिन्ता व्यक्त गरेको छ । महासैले सरकारी विज्ञापन वितरण प्रणाली पारदर्शी, समानुपातिक र समावेशी बनाउनुपर्ने माग गर्दै निजी, सामुदायिक र सरकारी सबै सञ्चार माध्यममा न्यायोचित वितरण सुनिश्चित गर्न आग्रह गरेको छ । साथै सञ्चार क्षेत्रको संरक्षण र प्रवर्द्धनका लागि दीर्घकालीन नीतिनिर्माण गर्न सरकारसँग माग गरिएको छ । कार्यक्रममा नेपाल पत्रकार महासैका केन्द्रीय सदस्य लीला शाह, राष्ट्रिय टेलिभिजन प्रसारण सै लुम्बिनीका पूर्वध्यक्ष नरेश केसी, सामुदायिक रेडियो प्रसारक सै लुम्बिनीका अध्यक्ष नवीन केसी, नेपाल पत्रकार महासंघ रूपन्देही शाखा अध्यक्ष दिनेश पाण्डेलगायतले प्रदेश सरकारले चालु आवको बजेटमै विनियोजन गरेका सञ्चार क्षेत्रको बजेटसमेत कार्यान्वयन हुन नसक्दा सञ्चारमाध्यम थप आर्थिक सङ्कट पर्ने अवस्था आएकाले तत्काल कार्यान्वयनको प्रक्रिया थाल्न आग्रह गरेका थिए ।

निक्षेप उपर हकदाबी सम्बन्धी ३५ दिने सार्वजनिक सूचना

सूचना प्रकाशित मिति : २०८३/०१/१०

काशी प्रषाद श्रेष्ठको छोरा, बसन्ती कुमारी श्रेष्ठको पति पाल्पा जिल्ला, तानसेन न.पा, वडा नं ०१ बस्ने गंगा प्रसाद श्रेष्ठको मिति २०८२/०६/०८ मा मृत्यु भएकोले निजको नाममा यस बैंकको कुमारी बैंक लिमिटेड पाल्पा शाखामा रहेको बचत खातामा रहेको मौज्दात रहेको रकम भुक्तानी पाऊँ भनी निज खातावालाको श्रीमती नाता पर्ने व्यक्तिले यस बैंकको पाल्पा शाखा कार्यालयमा दावी गर्नुभएको हुँदा, उक्त निक्षेप उपर उल्लेखित दावीकर्ता बाहेक अन्य कसैको हकदावी भए यो सूचना प्रकाशित भएको मितिले ३५ (पैंतिस) दिनभित्र आफ्नो हक लाग्ने व्यहोरा प्रमाणित हुने सक्कलै सवुत प्रमाण कागजसहित यस बैंकको शाखा कार्यालय पाल्पा वा रजिष्टर्ड कार्यालय, टंगाल, काठमाडौंमा हकदावी गर्न आउनु होला । म्यादभित्र कसैको हकदावी नपरेमा वा रितपुर्वक हकदावी नपरेमा सोउपर कुनै कारवाही नहुने वा तोकिएको अवधिभित्र हकदावी सम्बन्धी विवाद सिर्जना भएमा प्रचलित कानुन बमोजिम हुने व्यहोरा समेत यसै सूचना मार्फत् जानकारी गराउँदछौं ।

कुमारी बैंक लिमिटेड
KUMARI BANK LIMITED

कुमारी बैंक लिमिटेड
रजिष्टड कार्यालय, टंगाल, काठमाडौं

मनको आवाज............

'नाम पनि यूनिक, काम पनि यूनिक'

यूनिक एफ.एम. ९४.२ मेगाहर्ज

विज्ञापनको लागि सम्पर्क :
यूनिक शोसियल कम्यूनिकेशन प्रा.लि.
तानसेन, पाल्पा
०७५-५२१८६४, ५२१८६६
E-mail
news.uniquefm@gmail.com
www.uniquefm942.com

खेलकुद समाचार

गौतमबुद्ध क्रिकेट रङ्गशाला निर्माणमा ढिलाइ

काठमाडौं, वैशाख ९/गौतमबुद्ध अन्तर्राष्ट्रिय क्रिकेट रङ्गशाला निर्माणमा ढिलाइ भएको छ । भरतपुर महानगरपालिका-१५ रामपुरमा निर्माणाधीन रङ्गशाला ठेक्का म्याद सकिन आठ महिना बाँकी रहँदा ५० प्रतिशतमात्र सम्पन्न भएको हो । २०८१ सालको असारमा ३० महिनामा काम सम्पन्न गर्नेगरी भरतपुर महानगरपालिकाले हिमालयन कालिञ्चोक बिबीआर जेभीलाई ठेक्का दिएको थियो । २०८३ साल पुस २२ भित्र काम सक्नेगरी कुल ७५ करोड ५० लाख ९१ हजार १ सय ८९ रुपैयाँमा ठेक्का सम्झौता भएको थियो । महानगरपालिकाका डिभिजनल इन्जिनियर सन्तोष आचार्यका अनुसार अहिलेसम्म एउटा टावरको काम लगभग सकिएको छ भने अर्को टावरको दोस्रो तलाको ढलान भएको छ । चारवटा प्यारापिटमध्ये एउटाको काम सकिएको छ । दुईवटाको ढलान भएको र बाँकी एउटाको काम शुरू भएको छ । मैदान निर्माण शुरू गरिएको छ । मैदानमा पाँचवटा पिच बनाउने तयारी भइरहेको छ । यससँगै मैदानसम्म पुग्ने बाटो, मैदान र पिच बनाउने कामसँगै अघि बढेको छ । साथै भूमिगत पावर केवल, प्लम्बिङलगायतका काम भइरहेको छ । महानगरका कार्यवाहक प्रमुख चित्रसेन अधिकारीले काम छिटो गर्न र समयमा सक्न निर्माण कम्पनीलाई ताकेता गरिरहेको बताए । धुर्मस-सुन्तली फाउन्डेसनले रङ्गशाला निर्माण गर्न नसकेपछि महानगरपालिकालाई हस्तान्तरण गरेको थियो । यससँगै महानगरपालिकाले प्रदेश र संघ

वर्गिकृत डिस्प्ले

१X५ साइजमा मात्र

वर्गिकृत डिस्प्लेमा विज्ञापन दिनुहोस् व्यवसाय बढाउनुहोस् ।

सम्पर्क: ०७५-५२०६०१

अर्थ/कर्पोरेट समाचार

शेयर बजार सामान्य अङ्कले घट्यो

पाल्पा, वैशाख ९/शेयर बजार बुधबार सामान्य घटेको छ । मंगलबार र सोमबार दोहोरो अङ्कले घटेको शेयर बजार परिसूचक नेप्से बुधबार २ दशमलव ९५ अङ्कले ओरालो लागेर २ हजार ८०४ दशमलव १७ विन्दुमा झरेको हो ।

बुधबार बैंक, फाइनान्स, लगानी, उत्पादन तथा प्रशोधन र निर्जीवन बीमा बाहेक सबै समूहको सूचक घटेकोमा होटल तथा पर्यटन समूहको सूचक सबैभन्दा धेरै २ दशमलव ३६ प्रतिशतले ओरालो लागेको छ । बुधबार १३८ वटा कम्पनीको शेयर घटेकोमा १२१ वटाको बढेको छ । यस्तै १० वटा कम्पनीको शेयर घटबढ भएको छैन । बुधबार होटल फरेस्ट इनको शेयर सबैभन्दा धेरै १० दशमलव ७५ प्रतिशतले ओरालो लागेको छ । बजार सामान्य घटेको दिन पाल्पा सिमेन्ट, सूर्यकुण्ड हाइड्रो इलेक्ट्रिक, शिखर पावर डेभलपमेन्टको शेयर १५ प्रतिशतले बढेको छ । बुधबार नेप्से घटे पनि कारोबार रकम भने बढेको छ । मंगलबार ५ अर्ब ७७ करोडको कारोबार भएकोमा आज ३४२ वटा कम्पनीका १ करोड ७५ लाख कित्ता शेयर ७ अर्ब ८१ करोड रुपैयाँमा किनबेच भएको छ ।

शिक्षक आवश्यकता

प्रकाशित मिति : २०८३/०१/०५

प्रस्तुत विषयमा यस विद्यालयको विद्यालय व्यवस्थापन समितिको मिति २०८३/०१/०५ गतेको निर्णय अनुसार विज्ञान विषय निजी स्रोतमा शिक्षक नियुक्त गर्नुपर्ने भएकोले तपसिलको योग्यता पुगेका ईच्छुक नेपाली नागरिकबाट दरखास्त आह्वान गरिन्छ ।

तपसिल

विज्ञापन नं. : ०४/२०८२/०८३
पद : शिक्षक, **तह :** आधारभूत
संख्या : १ (एक)
विषय : विज्ञान
शैक्षिक योग्यता : विज्ञान विषयमा कक्षा १२ उत्तीर्ण वा सो सरह
निवेदन दस्तुर : रु.५००/-
उमेर : १८ वर्ष पूरा भई ४० वर्ष ननाघेको
तलब स्केल : विद्यालयले तोके बमोजिम
दरखास्त दिने अन्तिम मिति : २०८३/०१/१५ गते
सम्पर्क मिति : २०८३/०१/१५ गते ४ बजे पछि **(सो दिन बिदा परेमा त्यसको अर्को दिन)**
परीक्षा मिति : सम्पर्क मितिमा तोकिने छ ।
परीक्षाको किसिम : कक्षा अवलोकन र अन्तर्वार्ता
आवश्यक कागजातहरू : व्यक्तिगत विवरण, शैक्षिक योग्यताको प्रमाणपत्र, नेपाली नागरिकताको प्रमाणपत्रको प्रतिलिपि
सम्पर्क नं. : ०७५-५२०४२८, ९८५७०६०६५१

श्री देववाणी संस्कृत तथा साधारण माध्यमिक विद्यालय
तानसेन-२, पाल्पा

हरेक प्रहरका ताजा समाचारका लागि www.shittalpati.com क्लिक गर्नुहोस् ।

कैलाशनगर मिडिया प्रा.लि.द्वारा प्रकाशित, कार्यालय:कैलाशनगर-५,तानसेन,पाल्पा,फोन:०७५-५२०६०१,E-mail:njdnews@gmail.com पा.जि.हु.द.नं. ५/२०७८/०७९, पा.जि.प्र.का.द.नं. १९/०५१/०५२ प्रबन्धक : इन्द्रा भट्टराई, सम्पादक: रामचन्द्र रायमाझी, प्रधान सम्पादक: जगदीशप्रसाद भट्टराई